

ACCIO SINDICAL

Órgan de la Federació Local de Sindicals i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Pacquets des de 5 exemplars, a 25 cts. l'exemplar
Número solt, 30 cts. Trimestre, 375 pessetes

Valls, Dijous 9 de Juny de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 88

**El feixisme es veu obligat a jugar-se ara la darrera carta.
Guanyant-li aquesta, li haurem guanyat totes les altres.**

El feixisme en bancarrota

Realment cal reconèixer que sembla arribada per al feixisme l'hora ineluctable de la seva mort.

Podrà dur encara dies i fins mesos, i segons en quins indrets anys sencers encara; però el cert és que el feixisme es troba en el punt crític que fa que tot al seu voltant i fins on sigui que aliargui l'esguard, li parli només de la seva desfeta inevitable, del seu desastre definitiu.

Ja no és possible que continuï com havia seguit fins fa poc. La seva superbia aparellada amb una manca absoluta d'intel·ligència, han fet que ell mateix s'hagi anat bastint tota una sèrie de baluernes que venen caient-li des de fa algun temps, una rera l'altra, totes al damunt.

Ja toca a la fi la farsa feixista, la tràgica farsa que va semblar un dia que havia de tenir prou abast i força per a l'enfonsament de la terra tota, de la humanitat dins les espantoses nits d'avanthistòria.

Ningú no creu ja en el feixisme fora d'aquells que ja se'l miren com un instrument aprofitable, com un sistema o un subterfugi fàcil d'exploitar tot disfrenant amb el nom de feixisme els més atroïnats dels egoïsmes, de les cobejances, de les misèries de totes menes. I això ha estat precisament la demostració fins a l'evidència de la buidor espiritual del feixisme i el que l'ha abocat vertiginosament vers el precipici.

Per això, més en sentit espiritual, ideal i moral, que no pas en el pur concepte material, deien una veritat evidentíssima els que ja afirmaven en els primers temps de la nostra guerra que Espanya esdevindria la tomba del feixisme.

El que va permetre que aquei arribés a tenir la força que havia arribat a tenir, més d'atracció damunt l'esperit que no pas en cap altre sentit, fou la promesa que havia deixat entreveure d'ésser en essència una força nova, autèntica, neta nova, una corrent original i pregon, que aspirava a satisfer els anhels revolucionaris d'una part extensíssima al menys de la gent d'arreu del món, causada de guerres, de partidismes, de la gran mentida de la política clàssica, de misèria, en una paraula; d'allò mateix que havia esperat uns anys ençà que l'alliberaria la democràcia més o menys social i revolucionària, sense que arribés ni a sostenir l'esperança de la més senzilla resolució de tots aqueixos problemes.

Si s'hagués de bon antuvi presentat com una força dependent del capitalisme, com un instrument al servei de les castes més desacreditades precisament per velles i per antihumanes, estiguem segurs que mai per mai no hauria assolit de tenir el feixisme la gran ascendència damunt molta gent que fora inútil voler negar-li.

I ha estat a Espanya precisament, sobretot en posar-se els feixismes d'Itàlia i d'Alemanya al costat del feixisme de Franco, de tot el que amb aquest nom pot comprendre's a Espanya, que s'ha demostrat d'una manera que ja ningú no pot deixar de veure-ho, la gran mentida de tots els feixismes.

S'ha desinflat d'una vegada el prestigi que encara li quedava per a molta gent; hem vist esvaïr-se totes les hontes que l'emvolcaven cobrint la gran infàmia i la gran vergonya de la seva mentida, de la seva inutilitat i de la seva covardia.

Convertit als ulls de tothom en un vulgar instrument dels conceptes més estúpids tant com més vulgars i més inhumans de la tirania i de l'esclavatge, de les injustícies i del privilegi, de les humiliacions i de la misèria, dels més rancis i més anacrònics de tots els mals dels quals anhela la humanitat deslliurar-se, no ens capiga cap dubte: el feixisme ha arribat al seu cap, ja no té res que fer-hi damunt la terra que acabar d'esvaïr-se entre les esperpèntiques, monstruoses si voleu, però desesperades, amb que vol venjar-se de l'existència, de la humanitat i de si mateix en sentir com ja no s'aguanta, com es descompon, com qualsevol insecte ja li planta cara.

No oblidem el camp

Es clar que fóra absurd que ningú pretengués que sacrificués ni un tan sols dels imperatius de la guerra entaulada contra el feixisme, per a que poguéssim consagrar-nos a altres afers que, per molta importància que tinguin, no poden compararse en aquests instants a la necessitat d'atendre la guerra per damunt de tot ja que per desgràcia és impossible fer-ho esclussivament.

La guerra és ara més encara que el màxim, l'únic afany que ens ha de commoure. Per haver-ho oblidat durant molts mesos hem hagut de veure com ha arribat la guerra on no tenim més remei que fer-la ara.

Malgrat tot, considerem que tota vegada que la mateixa guerra necessita de l'element indispensable per a l'existència i que l'Agricultura té, per tant, una gran transcendència més ara que mai, més a més de quedar encara molts braços no sotmesos a la mobilització fins ara decretada, fóra aconsellable—per la nostra banda ho diputem capitalíssim—de procurar que fossin ateses les feines del camp en la mesura de les possibilitats de la reraguarda.

Cal no negligir aquesta qüestió que, vulguem o no, resta encadenada a la de la guerra fent cos amb ella inexorablement. Just és que no hi hagi privilegis ni diferències davant el deure que tenim tots d'ocupar el nostre lloc a les aventades de l'heroisme i del sacrifici. És precis que tots passem per aquesta llei contributiva vers les idees que defensem i la victòria que aspirem a assolir.

Però tots els homes i fins les dones que no treballen o que treballen en activitats avui de fàcil prescindir-ne per no ésser la producció que representen indispensable, cal que siguin obligats a consagrar-se al treball de la terra que ho necessita, si volem que la terra ens dongui el que tots nosaltres necessitem.

També en aquest punt és necessari que llencem per la finestra tota una sèrie de prejudicis, que desterrem els privilegis i les injustícies, que procurem sotmetre a tothom a la dignitat i la necessitat del treball social, de l'esforç comú, el mateix per a tots en tot moment, però sobre tot, quan les circumstàncies ho exigeixen.

No oblidem que és necessari treballar la terra, i que produeixi i que, per tant ens hi consagram tots els que encara no tenim un lloc dins les trinxeres o no formen part dels batallons fortificadors.

També França cal que resisteixi

La posició que ocupa França, millor dit, el Govern francès i la seva política fonamentada en la confiança dels treballadors, de les esquerres, del veritable poble francès, en els actuals moments dins la vida internacional europea principalment, és tant com d'una gran responsabilitat, sense cap dubte privilegiada.

Daladier ha sabut guanyar-li a Chamberlain una colla de cartes. No és que puguem dir que l'hi hagi guanyat totes les que hauria pogut guanyar-l'hi, ni de bon troç; però prou podem de celebrar que a la fi les coses semblin posar-se com s'havien d'haver posat d'una manera plena ja temps ha.

El cas és que el que venim dient és realitat. I tant ho és de realitat que el que més ens commou de tot el panorama europeu d'aquestes darreres setmanes és veure com Chamberlain—el realista—ho ha comprès a bastament i ja es preocupa per damunt de tot més que de la sort mateixa d'Itàlia i d'Alemanya, de tornar-se a fer amb les victòries que Daladier li va arrabassant.

Podem dir, sense temor, que més que Anglaterra mateixa, al menys en el sentit espiritual, és avui França el centre de gravetat de tota la política europea. Anglaterra, realment, al menys l'Anglaterra que hom comprèn com representada per Chamberlain, va veient-se cada vegada més desvinculada de tot sentit espiritual. Hom va prenent-la com una gran força material, com una potència, com una allau al menys en promesa que igual que abans pot fer decisiva la victòria per tota entesa que ella integri, però res més.

Es a França on miren els ulls quan hom pensa, perquè no té més remei que pensar-hi, en els imponderables, en les forces més altes, representatives i essencials de la humanitat a què precisament s'ha referit aquests dies el mateix Daladier, en la suprema condició humana de l'ideal, de la justícia, de la llibertat, i principalment de la dignitat que fa que un poble el mateix que un home pugui atrevir-se a plantar cara a qui es presenti, i a lluitar amb ell i fins a derrotar-lo, amb absoluta independència de la matèria tan adulada.

I precisament per ésser França qui és per si mateixa i pel que pot i sembla aspirar a ésser en aquests moments en relació amb la humanitat, és que venen fent-la tant com la seva pròpia senyera les democràcies, el blanc de les seves iras exasperades els governants totalitaris. Tot el que passa, des de les noves amenaces d'Alemanya junt a les fronteres de Txecoslovàquia com a les incursions dels avions feixistes bombardant instal·lacions i poblacions franceses, està relacionat amb la importància de la posició que ocupa França amb el seu Govern en aquests instants.

Itàlia i Alemanya es veuen perdudes si França no ofusca. No solament no acaba de fer-se una simple satèl·lit d'Anglaterra sinó que commou l'òrbita mateixa de l'esfera anglesa. Això els desespera i pretenen jugar-se el tot per tot, o al menys fer-ho veure, per a que França s'amanseixi, per a sotmetre-la al seu poder, a les seves intrigues, a les seves empreses.

Però el futur primer de França i de tot el que aspira a seguir essent i representant, del món sencer segurament, de la humanitat com ideal més endavant, depenen ara de la fortalesa o de la feblesa amb que respongui el govern francès a les escames, a les coaccions, a les amenaces i provocacions feixistes.

Si resisteix com esperem i desitgem, la immensa batalla de les democràcies contra els règims totalitaris serà guanyada. Res no hi ha, doncs, tan necessari en aquests moments per a tot el món, com fer que França, igualment que nosaltres venim fent, en el nostre pla, en el que ella segueix encara, resisteixi sense deixar pas a cap feblesa ni a cap vacil·lació.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

HACIENDO HISTORIA

LA REFORMA EDUCATIVA EN MÉXICO

por Aurea Procel

I

Desde mediados del siglo pasado, es decir, al vencer el primer medio siglo contado a partir de la independencia, se libró el encuentro inicial entre las dos fuerzas que tradicionalmente se disputan el control de la educación en México: la Iglesia Católica y el entonces Estado Liberal, que en su época eucarnaba al partido revolucionario histórico.

La Iglesia Católica

La Iglesia Católica representaba entonces, como quiere seguir representando ahora, un poder político, una influencia económica y un señorío espiritual sobre el pueblo mexicano. Lo primero es prolongación anacrónica de la función política que el Clero Católico desempeñó durante el Virreynato, como «policía espiritual» del gobierno Español. Lo segundo fué logrado por la Iglesia a través de una increíble concentración de propiedad inmueble y de créditos hipotecarios en sus manos; Abad y Queipo calculaban, en vísperas de la Independencia, que dos terceras partes de la propiedad territorial eran patrimonio de la Iglesia. Y lo tercero se deriva de la naturaleza misma de la institución, dispensadora de gracia espiritual y condenadora de quienes incurran en pecado.

Los tres modos de dominación—sobre el Gobierno en lo político, sobre la vida económica del país a través del enorme patrimonio de la Iglesia y sobre sus habitantes mediante el poder espiritual—eran posibles gracias a que continuaba en manos del Clero Católico la formación de las conciencias a través de la escuela. Por eso, de todos los privilegios que la Iglesia Católica ha pugnado por retener para sí en México, el de mayor alcance, el que más honda penetración tiene en el cuerpo de nuestra nacionalidad, ha sido, históricamente, la administración de la conciencia popular a través de la escuela. Esto era la base de su inconcebible poderío.

Clericales y Liberales

Planteadas la pelea en el siglo pasado entre clericales y liberales, fueron éstos, dueños del Gobierno, quienes arrebataron a sus enemigos de entonces el derecho de modelar la mentalidad infantil. Separada la Iglesia del Estado, los hombres que hicieron la Constitución de 1857 creyeron bastante para eliminar la influencia de la Iglesia sobre la educación pública, imponer a la enseñanza primaria impartida en planteles oficiales, un carácter laico, es decir, no religioso o aconfesional.

Esta medida era a todas luces

insuficiente para alcanzar el fin deseado, por dos razones principales: porque quedaba abierto el campo de la educación primaria privada para que la ejercieran ministros del culto católico o sus agentes, sobre una niñez forzada a asistir a tales planteles por el consejo dado a los padres de familia en el confesionario o en el púlpito; y porque los maestros de que entonces podía disponer el Estado para realizar la educación primaria no confesional, habían sido formados en escuelas católicas—que antes no había de otras—eran católicos ellos mismos y sentían como deber de conciencia desobedecer el imperativo de abstención religiosa que la ley les imponía en el ejercicio de su ministerio.

La Constitución de 1917

Al adoptarse una nueva constitución, como resultado del movimiento revolucionario, en 1917, se dió un paso más hacia la neutralización de la influencia de la Iglesia Católica en la enseñanza. Se estableció que no sólo la escuela primaria oficial, sino toda escuela primaria, aun la privada, debía impartir educación laica. Se cerraba así una de las dos posibilidades de la Iglesia; pero quedaba abierta la otra: desarrollar su influencia a espaldas de la ley, valiéndose de subterfugios y aprovechando el control espiritual que todavía lograba ejercer sobre numerosos maestros al servicio del Estado.

En diciembre de 1933, el Partido Nacional Revolucionario, actualmente en el poder, celebró su II Convención Nacional Ordinaria, y en la plataforma ahí votada bajo el nombre de Plan de los Seis Años, para servir de pauta al Gobierno del General Lázaro Cárdenas, formuló las bases de la Reforma Educativa que es conocida con el nombre de Educación Socialista Mexicana.

Las características principales de este tipo de educación que, mediante la enmienda constitu-

cional necesaria, está vigente en México desde 1934, son las siguientes:

Control del Estado—Federación, Estados, Municipios—sobre toda educación Primaria, Secundaria y Normal. El poder público puede autorizar a particulares para que impartan educación en estos grados, siempre que ésta se ajuste en todo a los programas y a las orientaciones que la Constitución señala para los planteles oficiales y la autorización podrá ser retirada en cualquier tiempo.

La educación primaria se reputa obligatoria y el Estado tiene el deber de impartirla gratuitamente.

Educación Socialista

La educación que imparte el Estado—y la que imparten los planteles privados que con autorización del poder público funcionan—será socialista, y además de excluir toda doctrina religiosa, combatirá el fanatismo y los prejuicios, para lo cual la escuela organizará sus enseñanzas y actividades en forma que permita crear en la juventud un concepto racional y exacto del universo y de la vida social.

Por paradógico que parezca y por terrible que realmente sea, los enemigos de la cultura, de la verdadera civilización, de la humanidad, así lo han querido y así lo han llegado incluso a imponer: todos esos valores mencionados, los más altos, los más auténticos sino los únicos de la auténtica historia, se defienden hoy sólo con las armas, en una lucha cruenta y espantosa.

Por encima de todos nuestros prejuicios y vacilaciones, de nuestras preocupaciones y debilidades, es necesario que nos impongamos el hondo deber de la salvación de dichos valores aún por encima de nosotros mismos.

Puesto que tan sólo pueden salvarse en lucha feroz debemos lanzarnos todos a la lucha colocando por encima de todo lo demás lo que es para nosotros una aspiración y para la misma vida una necesidad.

Desplazamientos geo-históricos

Expresión y sentido de América

Europa ha frustrado y mutilado la vida. América debe buscar y re- lizar al hombre

El primer mal de nuestra América—que no es, por fortuna, sólo de ella—es el sentimentalismo pesimista. Toda nuestra literatura está plagada y saturada de este espíritu. Contra él hay que oponer los sentimientos vivaces, profundos y creadores. El sentimentalismo, en noventa casos contra cien, corroe la voluntad y disuelve los propósitos firmes y renovadores. El sentimiento, en cambio, cuando es poderoso, ahonda las fuentes vitales y lleva al hombre a empresas e ideales de verdad. El sentimentalismo produce «filtraciones» de disociación en el carácter y crea estados falsos de la personalidad, que tarde o temprano terminan por convertirse en terreno fértil de esclavitud y dominación. Los sentimientos, por el contrario, fecundan la energía creadora y humanizan las formas de acción que integran la conciencia.

En América, por eso, la primera necesidad es esa acción de incumbencia estrictamente individual, que se propone vigorizar las fuerzas interiores para un servicio público de la raza. Sin ese punto de partida, sin esa inteligencia activa del hombre, cuanto se busque caerá siempre en los puntos muertos del «dejar hacer.» Para que América «sea» ella misma es imprescindible que el hijo del continente empiece por desarrollar una conciencia viviente de sí mismo; que entre en posesión de su propia vida y que la inflame con grandes anhelos de dignidad y libertad. Hasta hoy no hemos logrado sino una cultura de reflejo, euro-peista, sin aliento propio. Es bueno reconocerlo sinceramente para crear estados distintos. El espíritu continental, que encierra la vitalidad de un Nuevo Mundo no ha sido aún realizado; estamos en todos los comienzos y, por eso precisamente, se abren ante nuestro

corazón todas las perspectivas de un futuro magnífico.

Esta es la tremenda responsabilidad de cada hijo del continente. América, como quiera que la interpretemos, será lo que cada uno quiera hacer de ella. En nuestra propia vida está la vida continental. Así, el espíritu de la nueva cultura, de raigambre ricamente autóctona, ha de proponerse—y de ese afán se nutrirá incesantemente—buscar y relizar al hombre. Sin «hombre» no hay cultura posible. Si Europa se retuerce y sangra es precisamente porque ha desplazado al hombre de todos sus valores; lo ha mutilado y frustrado, reemplazándolo por formas falsas. De esa manera, queda también mutilada y frustrada la vida. Y el resultado es la opresión, la anti-cultura, el furor individualista y la esclavitud. Una intuición de América, pues, es la acción que tiene por objetivo máximo al hombre integral, que no se basa en formas y aplicaciones transitorias, sino en una voluntad heroica de la libertad.

Por otra parte, ese heroísmo ha nacido en todas las voluntades fuertes de una comprensión cabal de la historia. El hombre es lo esencial, pero está condicionado por factores poderosos de orden económico. Así, hay que buscar los males del continente en su propia insuficiencia. La primera, el hecho mil veces probado de nuestra dependencia económico-industrial. Esto nos tiene en un rango subalterno, totalmente supeditados a cuatro o cinco naciones europeas y a Norte América. La verdadera conciencia continental está, entonces, en suprimir «individualmente» todas las formas del imperialismo, creando en su lugar la expresión y el sentido de la nueva América. Inmediatamente que entre en acción conciencia tan clara, comprenderemos que la injusticia es la anti-América. Comprenderlo evidencia que podemos combatir contra ella y ser más fuertes; que América, que nació de la libertad, necesita una cultura integral, que es el hombre en plena función de justicia.

Europa, en estos momentos, ha perdido ese sentido. Esto quiere decir que se ha desconectado del espíritu. De ahí que debiéramos levantar como bandera de nuestra acción esta frase afirmativa de Romain Rolland: «Europa es un ejemplo; pero de lo que no debemos hacer.»

RICARDO TUDELA

Santiago de Chile.

ATENEO LIBERTARIO

CURSILLOS TEORICOS ABREVIADOS

Cada lunes: **Aritmética y Geometría.**

Cada martes: **Geografía y Gramática.**

Cada viernes: **Disertaciones sobre temas libres.**

A las nueve y media de la noche

Mañana, viernes, día 10 de Junio: **CONFERENCIA.**

Tema a tratar:

El derecho de beligerancia y el fascismo

Notes varies del món

Txecoslovàquia

Després que semblava apaivagada la qüestió i que ja tothom es disposava a reposar amb una relativa tranquil·litat després de les passades emocions a conseqüència dels pessombres que envaïren el món, amenaçant amb la guerra amb motiu de la tivantesa de la situació de setmanes enra amb referència a Txecoslovàquia i Alemanya, torna a planer damunt la consciència universal la gravidesa d'una realitat gens esperançadora.

Certament, els que asseguren que el perill i les perspectives d'una guerra que ningú no sap les proporcions que podrà assolir, havien estat diferits, però no anul·lats, allunyats més o menys, però no extingits, sembla que parlaven amb un pregonísim fonament de causa.

Torna a parlar-se amb massa insistència de mobilitzacions per part d'Alemanya, de concentracions vers la frontera i les amenaces i la parla agra per part de la premsa nacionalsocialista sobretot tornen a trobar-se a l'ordre del dia.

Per altra banda la qüestió interna de Txecoslovàquia sembla complicar-se per haver-se estès vers altres regions l'actitud sudètica reivindicativa de caràcter ètnic i estatutari. Potser podríem assegurar que ja s'havia d'haver-hi comptat i fins va comptar-s'hi amb aquesta mena de complicacions. Però no deixen de posar maranya i d'ésser perilloses en aquests moments.

Amb les eleccions de diumenge vinent quedarà, sembla, aclarida del tot la qüestió política purament interna i que podem donar ja per decidida vers les tendències francament democràtiques socialpopulares. Però podria ésser també que aquest avantatge d'ordre intern representés precisament un element més que perillós pel què fa referència a les relacions internacionals.

En realitat som encara on érem i potser més prop de la gran catàstrofe que ens temem, ja que ni el feixisme podria evitar-la encara que vulgués, a menys que comencés per un renunciament a les seves essències, als seus sustentacles i a la seva existència.

Mèxic

La temptativa cedillista sembla haver bandejat la preocupació que indubtablement existia pel que fa referència a l'expropiació pel govern mexicà de les empreses petroleres i les reclamacions de què era objecte per part d'Anglaterra amb suposades complicacions.

I és que realment l'actitud de Cedillo i els seus partidaris responia a la iniciativa i a la sub-

vençió de les esmentades empreses recolzades pels feixismes i filo-feixismes de diversos països. Naturalment, el fracàs de Cedillo ha estat el fracàs dels qui el movien i és natural que, de moment almenys, hagin quedat esmaperduts. Això no vol dir que no puguin tornar-hi. Estem més que segurs que a la primera ocasió que es presenti tornaran a fer acte de presència i a mobilitzar els seus efectius en la forma que les circumstàncies els permetin.

De totes maneres estem també més que segurs que igualment que en totes les proves fetes fins ara, fracassaran sorollosament en les futures, si les intenten.

El poble de Mèxic, amb el seu President al cap, ha palesat trobar-se de sobres en situació d'afrontar totes les situacions d'aquesta naturalesa que se li presentin, i per molts àmplies, ben pagades i d'envergadura que puguin ésser.

La posició revolucionària del president Cárdenas i de la immensa majoria del poble mexicà en que aquell es recolza, ha sortit de la prova viscuda amb la temptativa de Cedillo més enfortida i ferma que mai.

I és que és així com cal procedir en sentit democràtic i com cal que siga la democràcia si vol ésser-ho de veritat.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en sessió del 26 de Maig del 1938.

Resta assabentada la Comissió d'una comunicació procedent de la Sub-Secretaria del Departament de Cultura de la Generalitat, en la qual hom recorda a l'Ajuntament els Decrets de 4 d'agost del 1936 i 26 d'octubre del 1937, i s'antuncia la recollida dels Arxius d'aquesta Ciutat a fi de protegir-los de possibles contingències de guerra.

Es llegit un telegrama de data 23 del corrent, signat pel senyor Comissari Delegat d'Ordre Pú-

blic de la Vegueria interessant que l'Ajuntament faciliti les dades que s'hi esmentin a fi d'establir com en altres Ciutats, una cantina pels infants refugiats. Passa a la Comissió de Sanitat i Assistència Social.

Vista la instància que, amb data 24 d'aquest mes, el veí senyor Salvador Santacana ha cursat, sol·licitant l'ingrés a la «Casa dels Vells», s'acorda, a proposta de la Comissió de Sanitat i Assistència Social, desestimar-la, posat que l'interessat no compta amb l'edat reglamentària.

A proposta de la Comissió de Cultura s'acorda que el professor senyor Eulogi Granell, acompanyi el pròxim mes de Juny, els becaris de Peritatge Mercantil, a examinar-se a l'Escola Central de Barcelona. Ateses les dificultats

d'allotjament i les condicions de carestia que, enguany presenta l'estada d'aquells a Barcelona, s'acorda facultar al senyor Regidor de Cultura perquè, en arribar el cas, resolgui en conseqüència.

A proposta de la Comissió de Governació s'acorda la confecció d'un trajo d'istiu per al Guarda del Parc Municipal, Joan Montserrat.

A proposta de la Comissió de Governació s'acorda que l'Alcaldia s'adreci a l'Excm. Sr. Ministre de Defensa Nacional del Govern de la República, trametent-li l'història econòmica de l'Ajuntament en l'habilitació de «Clínica Militar» d'aquesta Ciutat i sol·liciti el reintegre de les despeses que hi van ésser invertides.

A proposta de la Comissió de Finances, s'acorda establir un anexe a la Tarifa corresponent a l'Ordenança n.º 1 dels arbitris continguts en la Carta Financera, en yies d'aplicació. L'anexe és el que segueix:

Arbitri sobre obres o peces de joieria, articles de perfumeria i fantasia: Articles fins a 5'05 pessetes, 0'15 pessetes.

L'Alcaldia dona compte com un veí, propietari de diversos immobles, li ha lliurat l'import de la liquidació que li ha correspost 88'20 pessetes i el nom del qual s'omet per expressa voluntat seva, per tal de destinar-les a persones veïnes de Valls de pobresa reconeguda que tinguin familiars al front.

A proposta de la Comissió de Finances s'aprova definitivament el Padró de Contribuents per Guàrdia Rural corresponent a l'actual exercici del 1938.

S'aprova una relació de factures per un valor de 16,305'65 pessetes.

Pro Menjadors

Populars Infants

El festival de divendres passat

El divendres passat, dia 3 de juny, va celebrar-se a la nostra ciutat un festival organitzat per la Comissaria de Propaganda de la Generalitat de Catalunya amb col·laboració de l'arma d'Aviació de la nostra ciutat. Aquest festival era de caràcter benèfic, a profit dels Menjadors o Cantines Populares Infants, de recent creació.

Apart altres petites manifestacions podem dir que el festival fou constituït per una vetllada que tingué lloc a l'espai local del Teatre Apolo amb una nodridíssima concurrència que l'omplena de gom a gom.

La vetllada fou integrada per una projecció cinematogràfica, la pel·lícula russa «Cop per Cop», manifestacions diverses d'art: música, ball, poesia, excentricitats, i els discursos de diversos oradors: un representant del Front Popular, l'Alcalde de Valls, un representant del Comissariat de Guerra, un representant de l'arma d'Aviació i el Comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, Jaume Miravittles.

Tant els oradors com els demés que intervingueren en el festival reberen profusament els aplaudiments de la concurrència.

Imp. E. Castells. - Tel. 186. - VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS
C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.
VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers: General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles: Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldrich)

VALLS

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS, fa arribant a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

Transports Col·lectius
C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 **VALLS**

El problema dels queviures segueix latent. I no oblidem que per al poble és tant, al menys, com un problema d'ordre material, una qüestió d'ordre moral. Més que si hi ha o no hi ha menjar, el que preocupa és el sentit de l'equitat.

VOCES DEL FRENTE

La barbarie fascista

Después de algunas jornadas de lucha, los soldados de la República que combatimos en el Frente del Este hemos logrado libertar de la dominación fascista una pequeña parte del territorio que había conseguido arrebatarnos.

Quien no ha visto los lugares por ellos hollados, las consecuencias de su paso, no puede formarse una idea clara de la barbarie, del salvajismo antihumanista y antivitral de los facciosos. Los horrores que como estela de pesadilla dejan a su paso sólo pueden servir para despertar en quienes los conozcan ciertamente, odio y repugnancia.

Quisiéramos que vierais como han dejado estos pueblecitos que les hemos tomado. Casas, centros de cultura, cinemas, escuelas, en fin, los pueblos enteros, con todo cuanto contenían, han quedado reducidos a nada. Entre los escombros de una casa, hemos hallado los libros de niños que debieron, llenos de amor hacia ellos, conservarlos como tesoros, cuadernos escritos por manos infantiles, todo destrozado, vilipendiado, trocado en deshechos y en ruinas.

Y ¿qué objetivo pueden perseguir con esa conducta tan abyecta los facciosos? Demostrar, sin duda, su potencia. El hecho de que les tomemos esos pueblos les enfurece hasta acabarles de hacer perder el tino en absoluto. Desesperados, locos de rabia y de despecho, su salvajismo les lleva a desplegar furiosos ataques contra las poblaciones por nosotros tomadas hasta convertirlas en montones de escombros. Pero no volverán a entrar. Antes que lo logren, a estos pueblos destruidos les queda la suficiente dignidad para desaparecer en absoluto de la superficie del planeta antes que volver a ser presa de los fascistas. Por algo saben demasiado lo que ello representa. Hasta las piedras, hasta lo inerte más alejado de la vida, le son hostiles al ogro fascista una vez han sido por éste mancillados con su presencia y con sus actos.

Los pueblos de la España leal sabrán retener esta visión, esta espantosa realidad de los pueblos destruidos y se aprestarán a la defensa con el espíritu más heroico y decidido. Sus habitantes, para que no corran la suerte triste de los caídos, sabrán comprender a tiempo la importancia de las fortificaciones. Desde los jóvenes imberbes hasta los viejos y si llegase a ser preciso hasta las mujeres, deben enrolarse como voluntarios para las tareas de fortificación ya que, de esta manera, los que empuñamos las armas realizamos un esfuerzo mucho más eficaz y rendimos un resultado muchísimo más efectivo con también mucho menos peligro para nuestras vidas.

Viendo esto es como verdadera-

mente nos damos cuenta del significado de nuestra guerra, de que luchamos defendiendo nuestro derecho a la vida, pero también y muy especialmente a la cultura, a la dignidad, a la libertad, en una palabra, a ser humanos. ¿Qué les importa a los facciosos la vida y la cultura del pueblo, si ellos no son pueblo, ni son humanos, y no pueden comprender ninguno de nuestros anhelos tan queridos? Ellos son únicamente una casta repugnante, la que hasta el presente había venido disfrutando de todos los privilegios a costa del pueblo, sin noción alguna de la dignidad humana, de la justicia, de la razón, de los sentimientos. Por eso aniquilan cuanto no pueden someter a la vergüenza de su dominio. Solo el odio, el más morboso y repugnante anida en sus pechos.

No así procedemos los soldados del pueblo. Buenos testigos son de ello los prisioneros que les hemos hecho. Les hemos tratado como debe por lo menos ser tratado todo ser humano, como debe comportarse cuando es hombre todo vencedor con el vencido, con los caídos, con los devenidos prisioneros; Pan se le ha dado al hambriento y agua al sediento. Luego han sido llevados al mando para tomarles declaración, sin haber asomado a nuestros labios una palabra de desprecio, de condenación ni de reproche para con ellos.

Luchamos nosotros no como casta, sino como pueblo que nos sentimos y de verdad somos, hijos del trabajo, hermanos de los trabajadores, del pueblo auténtico del mundo entero.

El día que los trabajadores, libres ya de la pesadilla de la guerra, podamos organizar la vida española trabajando en libertad, veremos un resurgimiento espiritual y vital que habrá de maravillar sin duda al mundo. Nada de odio, que representa solo lo mezquino, lo infrahumano, lo ruin, lo repugnante. Y lo mezquino ha provocado solamente en todas partes dolor y muerte, miseria y guerra.

Podemos verlo perfectamente en cuantas calamidades nos ha aportado el capitalismo, que ha vivido siempre de espaldas a los elevados intereses humanos, a los anhelos racionales. El capitalismo y sus congéneres, las religiones nuevas y viejas, los nacionalismos, los raciosmos, los clasismos, cuanto representa división en castas, desigualdades, privilegios, opresiones, injusticias.

Lo que importa es el ideal, el corazón, lo que nos impulsa a los que luchamos en nombre del pueblo y por el pueblo, lo que nos da fuerza y heroísmo para luchar por los ideales de todo el pueblo, de todo el auténtico pueblo del mundo.

UN GRUPO VALLENSE DE LA DIVISION 26

Els queviures

Aquest problema segueix ocupant el primer pla en que es col·locà en els primers mesos de la nostra guerra i amenaça de trobar-s'hi durant molt de temps encara.

Ni l'anhel de tota l'Espanya antifeixista, ni la paciència que ve palesant el vertader poble, ni l'evidentíssima bona voluntat i fins, moltes vegades, ferma energia dels nostres governants no han pogut resoldre'l, fent que pogués ja desaparèixer del davant nostre per a facilitar-nos a tots plegats la tasca de consagrar-nos en absolut a la preocupació única de la guerra.

Han estat assolits, naturalment, efectes secundaris, solucions de moment i sempre parcials en alguns aspectes, però el problema dels proveïments en tota la seva magnitud i en tota la seva gravetat segueix absorbent volguem o no una part considerable i essencialíssima de les nostres preocupacions i de les nostres energies.

Tanmateix comença a ésser hora de resoldre'l d'una manera definitiva com ja podia haver-ho estat moltes vegades, si tots haguéssim posat al servei d'aquesta finalitat tota la nostra voluntat i el mínim indispensable d'intel·ligència.

Ara bé; si volem arribar a la resolució d'aquesta qüestió tan perentòria i carregosa dels queviures, és necessari que tothom, començant pels encarregats oficialment de treballar per assolir-ho fins als últims particulars comencem per sacrificar els nostres punts de mira individualistes i egoistes per a capir d'una manera perfecta el sentit de la justícia i de la universalitat.

I cal també que compreguem perfectament que pel què fa referència a la qüestió dels queviures és necessari que comencem per imbuir-nos d'aquestes dues bases en que es fonamenta:

1ª.—No interessa directament el què respecta a la producció o adquisició dels articles alimentosos que puguin ésser o considerar-se indispensables. Això correspon a un altre problema i a una esfera de consideracions molt diferents. L'important en el nostre cas és que radica només en el fet de la distribució.

2ª.—Que posades les coses en aquest pla i admesa l'esmentada premisa substancial, és molt més interessant, i ha de constituir precisament totes les nostres preocupacions, el sentit de justícia, d'equitat distribuïdora, que no pas la quantitat i la qualitat del menjar que corresponen igualment a circumstàncies i determinis diferents.

Tenint en compte aquestes bases i partint d'elles, la resolució tan anhelada pot arribar i arribarà sens dubte.

A los Sindicatos C. N. T. del Alto Campo

Pleno Comarcal de gran importancia

Se convoca para el próximo domingo, día 12 de Junio, a las 4 de la tarde (hora oficial)

Estamos atravesando momentos de gran trascendencia y es necesario que el movimiento libertario acreciente sus esfuerzos para encontrarse cada vez más a la altura de las circunstancias, para ser capaz de responder en todo momento como organismo capacitado y eficiente para el enorme cometido histórico que llevado de su trayectoria ideológica en concomitancia con las circunstancias cada vez más imperiosas a la par que propicias está siendo llamado a llevar a término.

Pero el acrecentamiento de dichos esfuerzos, su voluntad de organización y de eficacia deben ser a cada día que transcurre superados, por el hecho de que las necesidades de la guerra, de esta guerra que las hordas fascistas internacionales nos impusieron y que debemos ganar a toda costa, y el sentido propio del cumplimiento de nuestros deberes van dejando nuestros organismos faltos de la mayor parte y generalmente más entusiasta y animadora de compañeros.

Sobre todo después de la movilización de los últimos reemplazos llamados a filas, el hecho a que nos referimos ha llegado a tener verdaderamente proporciones abrumadoras.

Ante esto, necesitando nuestro movimiento de una doble verticalización, esforzándonos por hacer lo menos sensible posible la falta de los compañeros alejados de nosotros a la vez que orientarnos en el sentido de responsabilidad y eficacia que las necesidades de la realidad imperante nos imponen, hemos considerado indispensable por lo que afecta a nuestra comarca, y emplazados en la perspectiva dimanante de los organismos superiores, la convocatoria de un Pleno de Sindicatos confederales y demás organismos libertarios del Alto Campo, encaminado a la labor que las consideraciones anteriormente hechas presuponen.

No dudamos que por parte de todos nuestros núcleos orgánicos como sobre todo de los militantes más entusiastas y capacitados que queden aún en el seno práctico de los mismos, serán puestas al servicio de nuestra convocatoria la mejor voluntad y el firme propósito de salir adelante con nuestro movimiento ahora más que nunca, tanto porque la vida social y política tanto por lo menos como la misma guerra, lo vienen reclamando, como porque la situación antes citada por que atravesamos

imponen a los que permanecemos todavía en la retaguardia mayores deberes, mayores esfuerzos, más altas energías, más firme voluntad.

Se hace indispensable que por encima de toda otra consideración, tanto los Sindicatos de Valls como los de la Comarca, se decidan de una vez a mirar, no solamente el porvenir sino el presente precisamente, por ser de éste de donde aquel arranca inexorablemente, cara a cara dispuestos todos sus militantes y adherentes a llenar de la forma más viva y más perfecta nuestro cometido en pos de la historia y de nuestra propia dignidad de hombres que colocan por encima de todo sus deberes, sus anhelos, sus ideales de redención de la humanidad sobre la base ineludible de la emancipación social y política del proletariado.

No dudamos, pues, que todos los compañeros y compañeras procurarán poner de su parte para que al Pleno convocado no falte ni una sola delegación y para que éstas recaigan sobre los compañeros más capacitados para dar así la mayor solvencia y eficacia posible a las labores del Pleno.

Al mismo tiempo os encarecemos estudiéis detenida y seriamente los puntos todos del orden del día.

El Pleno de referencia se reunirá el próximo domingo, día 12 de junio, en Valls, a las cuatro de la tarde (hora oficial).

El orden del día para el mismo es el siguiente:

- 1.º Nombramiento de mesa de discusión.
- 2.º Revisión de credenciales.
- 3.º Informe del Comité Comarcal.
- 4.º Informe del Comité Ejecutivo.
- 5.º Reestructuración del Movimiento Libertario en nuestra comarca. Este punto se subdivide en los apartados siguientes:
 - a) ¿Se han de constituir Subcomarcas?
 - b) Si se entiende así, ¿cuántas y en donde se han de crear?
- 6.º Constitución del Comité Comarcal de Enlace del Movimiento Libertario, C.N.T.-F.A.I. J.J. L.L., y nombramiento de sus componentes.
- 7.º Nombramiento de Secretario Comarcal.
- 8.º Asuntos Generales.

Esperando la máxima asistencia, queda vuestro y de la causa
El Comité Comarcal C. N. T. del Alto Campo
Valls 7 Junio 1938

Órgan de la Federació Local de Sindicals i portaveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Pacot de 6 exemplars, a 25 cts. exemplar
Número solt, 30 cts. Trimestre, 350 pessetes

Valls, Dijous 9 de Juny de 1938

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44

Número 88

El feixisme es veu obligat a jugar-se ara la darrera carta. Guanyant-li aquesta, li haurem guanyat totes les altres.

El feixisme en bancarrota

No oblidem el camp

També França cal que resisteixi

Realment cal reconèixer que sembla arribada per al feixisme l'hora inexorable de la seva mort.

Podrà durar encara dies i fins mesos, i segons en quins indrets anys encara; però el cert és que el feixisme es troba en el punt crític que fa que tot al seu voltant i fins on sigui que aliri el seu cap, li parli només de la seva desfeta inevitable, del seu desastre definitiu.

Ja no és possible que continuï com havia seguit fins fa poc. La seva superbia aparellada amb una manca absoluta d'intel·ligència, han fet que ell mateix s'hagi anat basant tota una sèrie de baluernes que venen a l'entorn de la seva política, una rera l'altra, totes al damunt.

Ja toca a la fi la farsa feixista, la tràgica farsa que va semblar una cosa que havia de tenir prou abast i força per a l'enfonsament de la terra tota, de la humanitat dins les espantoses nits d'apocàlipsis.

Ningú no creu ja en el feixisme fora d'aquells que ja se'l miren com un instrument aprofitable, com un sistema o un subterfugi fàcil d'explorar tot disfraçant amb el nom de feixisme els més atroïats dels egoïsmes, de les cobejances, de les misèries de totes menes. I això ha estat precisament la demostració fins a l'evidència de la buidor espiritual del feixisme i el que l'ha abocat vertiginosament vers el precipici.

Per això, més en sentit espiritual, ideal i moral, que no pas en el pur concepte material, deien una veritat evidentíssima els que ja afirmaven en els primers temps de la nostra guerra que Espanya esdevinaria la tomba del feixisme.

El que va permetre que aquei arribés a tenir la força que havia arribat a tenir, més d'atracció damunt l'esperit que no pas en cap altre sentit, fou la promesa que havia deixat entreveure d'ésser en essència una força nova, autèntica, neta, una corrent original i pregon, que aspirava a satisfer els anhels revolucionaris d'una part extensíssima del poble, de la gent d'arreu del món, cansada de guerres, de partidismes, de la gran mentida de la política clàssica, de misèria, en una paraula; d'allò mateix que havia esperat uns anys ençà que l'alliberaria la democràcia més o menys social i revolucionària, sense que arribés ni a sostenir l'esperança de la més senzilla resolució de tots aquells problemes.

Si s'hagués de bon criteri presentat com una força dependent del capitalisme, com un instrument al servei de les castes més desacreditades precisament per velles i per antihumanes, estiguem segurs que mai per hui no hauria assolit de tenir el feixisme la gran ascendència damunt molta gent que fora inútil voler negar-li.

I ha estat a Espanya precisament, sobretot en posar-se els feixismes d'Itàlia i d'Alemanya al costat del feixisme de França, de tot el que amb aquest nom pot comprendre's a Espanya, que s'ha demostrat d'una manera que ja ningú no pot deixar de veure-ho, la gran mentida de tots els feixismes.

S'ha desinflat d'una vegada el prestigi que encara li quedava per a molta gent; hem vist espatir-se totes les ombres que l'envoltaven cobrint la gran infàmia i la gran vergonya de la seva mentida, de la seva inutilitat i de la seva covardia.

Convertit als ulls de tothom en un vulgar instrument dels conceptes més estúpids tant com més vulgars i més inhumans de la tirania i de l'esclavatge, de les injustícies i del privilegi, de les humiliacions i de la misèria, dels més rancis i més anàtics de tots els mals dels quals anava la humanitat deslliurar-se, no ens capiga cap dubte: el feixisme ha arribat al seu cap, ja no té res que fer-hi damunt la terra que acabar d'espatir-se entre les espernegades, monstruoses si voleu, però desesperades, amb que vol venjar-se de l'existència, de la humanitat i de si mateix. Sentir com ja no s'aguanta, com es descompon, com qualsevol insecte li planta cara.

Es clar que fóra absurd que ningú pretengués que sacrificués un tan sols dels imperatius de la guerra entaulada contra el feixisme, per a que poguéssim consagrar-nos a altres afers que, per molta importància que tinguin, no poden compensar-se en aquests instants a la necessitat d'atendre la guerra per damunt de tot ja que per desgràcia és impossible fer-ho esclusivament.

La guerra és ara més encara que el màxim, l'únic afany que ens ha de ocupar. Per haver-ho oblidat durant molts mesos hem hagut de veure com ha arribat la guerra on no tenim més remei que fer-la ara.

Malgrat tot, considerem que tota vegada que la mateixa guerra necessita de l'element indispensable per a l'existència i que l'Agricultura té, per tant, una gran transcendència més ara que mai, més a més de quedar encara molts braços no sotmesos a la mobilització fins ara decretada, fóra aconsellable — per la nostra banda ho disputem capitalissim — de procurar que fossin ateses les feines del camp en la mesura de les possibilitats de la reraguarda.

Cal no negligir aquesta qüestió que, vulguem o no, resta encadenada a la de la guerra tant com amb ella inexorablement. Just és que no hi hagi privilegis ni diferències davant el deure que tenim tots d'ocupar el nostre lloc a les aventades de l'heroisme i del sacrifici. És precis que tots passem per aquesta llei contributiva vers les idees que defensem i la victòria que aspirem a assolir.

Però tots els homes i fins les dones que no treballen o que treballen en activitats avui de fàcil prescindir-ne per no ésser la producció que representen indispensable, cal que siguin obligats a consagrar-se al treball de la terra que ho necessita, si volem que la terra ens dongui el que tots nosaltres necessitem.

També en aquest punt és necessari que llencem per la finestra tota una sèrie de prejudicis, que desterrem els privilegis i les injustícies, que procurem sotmetre a tothom a la dignitat i la necessitat del treball social, de l'esforç comú, el mateix per a tots en tot moment, però sobre tot, quan les circumstàncies ho exigeixen.

No oblidem que és necessari treballar la terra, i que produeixi i que, per tant ens hi consagrem tots els que encara no tenim un lloc dins les trinxeres o no formen part dels batallons fortificadors.

La posició que ocupa França, millor dit, el Govern francès i la seva política fonamentada en la confiança dels treballadors, de les esquerres, del veritable poble francès, en els actuals moments dins la vida internacional europea principalment, és tant com d'una gran responsabilitat, sense cap dubte privilegiada.

Daladier ha sabut guanyar-li a Chamberlain una colla de cartes. No és que puguem dir que l'hi hagi guanyat totes les que hauria pogut guanyar l'hi, ni de bon troc; però prou podem de celebrar que a la fi les coses semblin posar-se com s'havien d'haver posat d'una manera plena ja temps ha.

El cas és que el que venim dient és realitat. I tant ho és de realitat que el que més ens commou de tot el panorama europeu d'aquestes darreres setmanes és veure com Chamberlain — el realista — ho ha comprès a bastament i ja es preocupa per damunt de tot més que de la sort mateixa d'Itàlia i d'Alemanya, de tornar-se a fer amb les victòries que Daladier li va arrabassant.

Podem dir, sense temor, que més que Anglaterra mateixa, al menys en el sentit espiritual, és avui França el centre de gravetat de tota la política europea. Anglaterra, realment, al menys l'Anglaterra que hom comprèn com representada per Chamberlain, va veient-se cada vegada més desvinculada de tot sentit espiritual. Hom va prenent-la com una gran força material, com una potència, com una allau al menys en promesa que igual que abans pot fer decisiva la victòria per tota entesa que ella integri, però res més.

Es a França on miren els ulls quan hom pensa, perquè no té més remei que pensar-hi, en els imponderables, en les forces més altes, representatives i essencials de la humanitat a què precisament s'ha referit aquests dies el mateix Daladier, en la suprema condició humana de l'ideal, de la justícia, de la llibertat, i principalment de la dignitat que fa que un poble el mateix que un home pugui atrevir-se a plantar cara a qui es presenti, i a lluitar amb ell i fins a derrotar-lo, amb absoluta independència de la matèria tan adulada.

I precisament per ésser França qui és per si mateixa i per què pot i sembla aspirar a ésser en aquests moments en relació amb la humanitat, és que venen fent-la tant com la seva pròpia senyera les democràcies, el blanc de les seves iras exasperades els governants totalitaris. Tot el que passa, des de les noves amenaces d'Alemanya junt a les fronteres de Txecoslovàquia com a les incursions dels avions feixistes bombardant instal·lacions i poblacions franceses, està relacionat amb la importància de la posició que ocupa França amb el seu Govern en aquests instants.

Itàlia i Alemanya es veuen perdudes si França no afluixa. No solament no acaba de fer-se una simple satèl·lit d'Anglaterra sinó que com a l'òrbita mateixa de l'esfera anglesa. Això els desespera i pretenen jugar-se el tot per tot, o al menys fer-ho veure, per a que França s'amanseixi, per a sotmetre-la al seu poder, a les seves intrigues, a les seves empreses.

Però el futur primer de França i de tot el que aspira a seguir essent i representant, del món sencer segurament, de la humanitat com ideal més endavant, depenen ara de la fortalesa o de la feblesa amb que respongui el govern francès a les escomeses, a les coaccions, a les amenaces i provocacions feixistes.

Si resisteix com esperem i desitgem, la immensa batalla de les democràcies contra els règims totalitaris serà guanyada. Res no hi ha, doncs, tan necessari en aquests moments per a tot el món, com fer que França, igualment que nosaltres venim fent, en el nostre pla, en el que ella segueix encara, resisteixi sense deixar pas a cap feblesa ni a cap vacil·lació.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

HACIENDO HISTORIA

LA REFORMA EDUCATIVA EN MÉXICO

por Aurea Procel

Desde mediados del siglo pasado, es decir, al vencer el primer medio siglo contado a partir de la independencia, se libró el encuentro inicial entre las dos fuerzas que tradicionalmente se disputan el control de la educación en México: la Iglesia Católica y el entonces Estado Liberal, que en su época eucarnaba al partido revolucionario histórico.

La Iglesia Católica

La Iglesia Católica representaba entonces, como quiere seguir representando ahora, un poder político, una influencia económica y un señorío espiritual sobre el pueblo mexicano. Lo primero es prolongación anacrónica de la función política que el Clero Católico desempeñó durante el Virreinato, como «policía espiritual» del gobierno Español. Lo segundo fue logrado por la Iglesia a través de una increíble concentración de propiedad inmueble y de créditos hipotecarios en sus manos; Abad y Queipo calculaban, en vísperas de la Independencia, que dos tercias partes de la propiedad territorial eran patrimonio de la Iglesia. Y lo tercero se deriva de la naturaleza misma de la institución, dispensadora de gracia espiritual y condenadora de quienes incurran en pecado.

Los tres modos de dominación—sobre el Gobierno en lo político, sobre la vida económica del país a través del enorme patrimonio de la Iglesia y sobre sus habitantes mediante el poder espiritual—eran posibles gracias a que continuaba en manos del Clero Católico la formación de las conciencias a través de la escuela. Por eso, de todos los privilegios que la Iglesia Católica ha pugnado por retener para sí en México, el de mayor alcance, el que más honda penetración tiene en el cuerpo de nuestra nacionalidad, ha sido, históricamente, la administración de la conciencia popular a través de la escuela. Esto era la base de su inconcebible poderío.

Clericales y Liberales

Planteadas la pelea en el siglo pasado entre clericales y liberales, fueron éstos, dueños del Gobierno, quienes arrebataron a sus enemigos de entonces el derecho de modelar la mentalidad infantil. Separada la Iglesia del Estado, los hombres que hicieron la Constitución de 1857 creyeron bastante para eliminar la influencia de la Iglesia sobre la educación pública, imponer a la enseñanza primaria impartida en planteles oficiales, un carácter laico, es decir, no religioso o aconfesional.

Esta medida era a todas luces

insuficiente para alcanzar el fin deseado, por dos razones principales: porque quedaba abierto el campo de la educación primaria privada para que la ejercieran ministros del culto católico o sus agentes, sobre una niñez forzada a asistir a tales planteles por el consejo dado a los padres de familia en el confesionario o en el púlpito; y porque los maestros de que entonces podía disponer el Estado para realizar la educación primaria no confesional, habían sido formados en escuelas católicas—que antes no había de otras—eran católicos ellos mismos y sentían como deber de conciencia desobedecer el imperativo de abstención religiosa que la ley les imponía en el ejercicio de su ministerio.

La Constitución de 1917

Al adoptarse una nueva constitución, como resultado del movimiento revolucionario, en 1917, se dio un paso más hacia la neutralización de la influencia de la Iglesia Católica en la enseñanza. Se estableció que no sólo la escuela primaria oficial, sino toda escuela primaria, aun la privada, debía impartir educación laica. Se cerraba así una de las dos posibilidades de la Iglesia; pero quedaba abierta la otra: desarrollar su influencia a espaldas de la ley, valiéndose de subterfugios y aprovechando el control espiritual que todavía lograba ejercer sobre numerosos maestros al servicio del Estado.

En diciembre de 1933, el Partido Nacional Revolucionario, actualmente en el poder, celebró su II Convención Nacional Ordinaria, y en la plataforma ahí votada bajo el nombre de Plan de los Seis Años, para servir de pauta al Gobierno del General Lázaro Cárdenas, formuló las bases de la Reforma Educativa que es conocida con el nombre de *Educación Socialista Mexicana*.

Las características principales de este tipo de educación que, mediante la enmienda constitu-

cional necesaria, está vigente en México desde 1934, son las siguientes:

Control del Estado—Federación, Estados, Municipios—sobre toda educación Primaria, Secundaria y Normal. El poder público puede autorizar a particulares para que impartan educación en estos grados, siempre que ésta se ajuste en todo a los programas y a las orientaciones que la Constitución señala para los planteles oficiales, y la autorización podrá ser retirada en cualquier tiempo.

La educación primaria se reputa obligatoria y el Estado tiene el deber de impartirla gratuitamente.

Educación Socialista

La educación que imparte el Estado—y la que imparten los planteles privados que con autorización del poder público funcionan—será socialista, y además de excluir toda doctrina religiosa, combatirá el fanatismo y los prejuicios, para lo cual la escuela organizará sus enseñanzas y actividades en forma que permita crear en la juventud un concepto racional y exacto del universo y de la vida social.

Por paradójico que parezca y por terrible que realmente sea, los enemigos de la cultura, de la verdadera civilización, de la humanidad, así lo han querido y así lo han llegado incluso a imponer: todos esos valores mencionados, los más altos, los más auténticos sino los únicos de la auténtica historia, se defienden hoy sólo con las armas, en una lucha cruenta y espantosa.

Por encima de todos nuestros prejuicios y vacilaciones, de nuestras preocupaciones y debilidades, es necesario que nos imponamos el hondo deber de la salvación de dichos valores aún por encima de nosotros mismos.

Puesto que tan sólo pueden salvarse en lucha feroz debemos lanzarnos todos a la lucha colocando por encima de todo lo demás lo que es para nosotros una aspiración y para la misma vida una necesidad.

Desplazamientos geo-históricos

Expresión y sentido de América

Europa ha frustrado y mutilado la vida. América debe buscar y realizar al hombre

El primer mal de nuestra América—que no es, por fortuna, sólo de ella—es el sentimentalismo pesimista. Toda nuestra literatura está plagada y saturada de este espíritu. Contra él hay que oponer los sentimientos vivaces, profundos y creadores. El sentimentalismo, en noventa casos contra cien, corroe la voluntad y disuelve los propósitos firmes y renovadores. El sentimiento, en cambio, cuando es poderoso, ahonda las fuentes vitales y lleva al hombre a empresas e ideales de verdad. El sentimentalismo produce «filtraciones» de disociación en el carácter y crea estados falsos de la personalidad, que tarde o temprano terminan por convertirse en terreno fértil de esclavitud y dominación. Los sentimientos, por el contrario, fecundan la energía creadora y humanizan las formas de acción que integran la conciencia.

En América, por eso, la primera necesidad es esa acción de incumbencia estrictamente individual, que se propone vigorizar las fuerzas interiores para un servicio público de la raza. Sin ese punto de partida, sin esa inteligencia activa del hombre, cuanto se busque caerá siempre en los puntos muertos del «dejar hacer.» Para que América «sea» ella misma es imprescindible que el hijo del continente empiece por desarrollar una conciencia viviente de sí mismo; que entre en posesión de su propia vida y que la inflame con grandes anhelos de dignidad y libertad. Hasta hoy no hemos logrado sino una cultura de reflejo, europeísta, sin aliento propio. Es bueno reconocerlo sinceramente para crear estados distintos. El espíritu continental, que encierra la vitalidad de un Nuevo Mundo no ha sido aún realizado; estamos en todos los comienzos y, por eso precisamente, se abren ante nuestro

corazón todas las perspectivas de un futuro magnífico.

Esta es la tremenda responsabilidad de cada hijo del continente. América, como quiera que la interpretemos, será lo que cada uno quiera hacer de ella. En nuestra propia vida está la vida continental. Así, el espíritu de la nueva cultura, de raigambre ricamente autóctona, ha de proponerse—y de ese afán se nutrirá incesantemente—buscar y realizar al hombre. Sin «hombre» no hay cultura posible. Si Europa se retuerce y sangra es precisamente porque ha desplazado al hombre de todos sus valores; lo ha mutilado y frustrado, reemplazándolo por formas falsas. De esa manera, queda también mutilada y frustrada la vida. Y el resultado es la opresión, la anti-cultura, el furor individualista y la esclavitud. Una intuición de América, pues, es la acción que tiene por objetivo máximo al hombre integral, que no se basa en formas y aplicaciones transitorias, sino en una voluntad heroica de la libertad.

Por otra parte, ese heroísmo ha nacido en todas las voluntades fuertes de una comprensión cabal de la historia. El hombre es lo esencial, pero está condicionado por factores poderosos de orden económico. Así, hay que buscar los males del continente en su propia insuficiencia. La primera, el hecho mil veces probado de nuestra dependencia económico-industrial. Esto nos tiene en un rango subalterno, totalmente supeditados a cuatro o cinco naciones europeas y a Norte América. La verdadera conciencia continental está, entonces, en suprimir «individualmente» todas las formas del imperialismo, creando en su lugar la expresión y el sentido de la nueva América. Inmediatamente que entre en acción conciencia tan clara, comprenderemos que la injusticia es la anti-América. Comprenderlo evidencia que podemos combatir contra ella y ser más fuertes; que América, que nació de la libertad, necesita una cultura integral, que es el hombre en plena función de justicia.

Europa, en estos momentos, ha perdido ese sentido. Esto quiere decir que se ha desconectado del espíritu. De ahí que debiéramos levantar como bandera de nuestra acción esta frase afirmativa de Romain Rolland: «Europa es un ejemplo; pero de lo que no debemos hacer.»

RICARDO TUDELA

Santiago de Chile.

ATENEO LIBERTARIO

CURSILLOS TEORICOS ABREVIADOS

Cada lunes: **Aritmética y Geometría.**

Cada martes: **Geografía y Gramática.**

Cada viernes: **Disertaciones sobre temas libres.**

A las nueve y media de la noche

Mañana, viernes, día 10 de Junio: **CONFERENCIA.**

Tema a tratar:

El derecho de beligerancia y el fascismo

Notes varies del món

Txecoslovàquia

Després que semblava apàl·lada la qüestió i que ja tothom es disposava a reposar amb una relativa tranquil·litat després de les passades emocions a conseqüència dels pessombres que envaïren el món, amenaçant amb la guerra amb motiu de la tivantesa de la situació de setmanes enra amb referència a Txecoslovàquia i Alemanya, torna a planar damunt la consciència universal la gravidesa d'una realitat gens esperançadora.

Certament, els que asseguren que el perill i les perspectives d'una guerra que ningú no sap les proporcions que podrà assolir, havien estat diferents, però no anul·lats, atunyats més o menys, però no extingits, sembla que parlaven amb un pregonísim fonament de causa.

Torna a parlar-se amb massa insistència de mobilitzacions per part d'Alemanya, de concentracions vers la frontera i les amenaces i la parla agra per part de la premsa nacionalsocialista sobretot tornen a trobar-se a l'ordre del dia.

Per altra banda la qüestió interna de Txecoslovàquia sembla complicar-se per haver-se assés vers altres regions l'actitud sudètica reivindicativa de caràcter ètnic i estatutari. Potsé podríem assegurar que ja s'havia d'haver-hi comptat i fins va comptar-s'hi amb aquesta mena de complicacions. Però no deixen de posar maranya i d'ésser perilloses en aquests moments.

Amb les eleccions de diumenge vinent quedarà, sembla, aclarida del tot la qüestió política purament interna i que podem donar ja per decidida vers les tendències francament democràtiques socialpopulares. Però podria ésser també que aquest avantatge d'ordre intern representés precisament un element més que perillós pel què fa referència a les relacions internacionals.

En realitat som encara on érem i potser més prop de la gran catàstrofe que ens temem, ja que ni el feixisme podria evitar-la encara que vulgués, a menys que comencés per un renunciament a les seves essències, als seus sustentacles i a la seva existència.

Mèxic

La temptativa cedillista sembla haver bandejat la preocupació que indubtablement existia pel que fa referència a l'expropiació pel govern mexicà de les empreses petroleres i les reclamacions de què era objecte per part d'Anglaterra amb suposades complicacions.

I és que realment l'actitud de Cedillo i els seus partidaris responia a la iniciativa i a la sub-

vençió de les esmentades empreses recolzades pels feixismes i filo-feixismes de diversos països. Naturalment, el fracàs de Cedillo ha estat el fracàs dels qui el movien i és natural que, de moment almenys, hagin quedat esmaperduts. Això no vol dir que no puguin tornar-hi. Estem més que segurs que a la primera ocasió que es presenti tornaran a fer acte de presència i a mobilitzar els seus efectius en la forma que les circumstàncies els permetin.

De totes maneres estem també més que segurs que igualment que en totes les proves fetes fins ara, fracassaran sorollosament en les futures, si les intenten.

El poble de Mèxic, amb el seu President al cap, ha palesat trobar-se de sobres en situació d'afrontar totes les situacions d'aquesta naturalesa que se li presentin, i per molts àmplies, ben pagades i d'envergadura que puguin ésser.

La posició revolucionària del president Cárdenas i de la immensa majoria del poble mexicà en que aquell es recolza, ha sortit de la prova viscuda amb la temptativa de Cedillo més enfortida i ferma que mai.

I és que és així com cal procedir en sentit democràtic i com cal que siga la democràcia si vol ésser-ho de veritat.

d'allotjament i les condicions de carestia que, enguany presenta l'estada d'aquells a Barcelona, s'acorda facultar al senyor Regidor de Cultura perquè, en arribar el cas, resolgui en conseqüència.

A proposta de la Comissió de Governació s'acorda la confecció d'un traje d'istiu per al Guarda del Parc Municipal, Joan Montserrat.

A proposta de la Comissió de Governació s'acorda que l'Alcaldia s'adreci a l'Excm. Sr. Ministre de Defensa Nacional del Govern de la República, trametent-li l'història econòmica de l'Ajuntament en l'habilitació de «Clínica Militar» d'aquesta Ciutat i sol·liciti el reintegre de les despeses que hi van ésser invertides.

A proposta de la Comissió de Finances, s'acorda establir un anexe a la Tarifa corresponent a l'Ordenança n.º 1 dels arbitris continguts en la Carta Financera, en vies d'aplicació. L'anexe és el que segueix:

Arbitri sobre obres o peces de joieria, articles de perfumeria i fantasia: Articles fins a 5'05 pessetes, 0'15 pessetes.

L'Alcaldia dona compte com un veí, propietari de diversos immobles, li ha lliurat l'import de la liquidació que li ha correspost 88'20 pessetes i el nom del qual s'omet per expressa voluntat seva, per tal de destinar-les a persones veïnes de Valls de pobresa reconeguda que tinguin familiars al front.

A proposta de la Comissió de Finances s'aprova definitivament el Padró de Contribuents per Guaderia Rural corresponent a l'actual exercici del 1938.

S'aprova una relació de factures per un valor de 16,305'65 pessetes.

Pro Menjadors

Populars Infants

El festival de divendres passat

El divendres passat, dia 3 de juny, va celebrar-se a la nostra ciutat un festival organitzat per la Comissaria de Propaganda de la Generalitat de Catalunya amb col·laboració de l'arma d'Aviació de la nostra ciutat. Aquest festival era de caràcter benèfic, a profit dels Menjadors o Cantines Populars Infants, de recent creació.

Apart altres petites manifestacions podem dir que el festival fou constituït per una vetllada que tingué lloc a l'espai local del Teatre Apolo amb una nodridíssima concurrència que l'omplena de gom a gom.

La vetllada fou integrada per una projecció cinematogràfica, la pel·lícula russa «Cop per Cop», manifestacions diverses d'art: música, ball, poesia, excentricitats, i els discursos de diversos oradors: un representant del Front Popular, l'Alcalde de Valls, un representant del Comissariat de Guerra, un representant de l'arma d'Aviació i el Comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, Jaume Miravittles.

Tant els oradors com els demés que intervingueren en el festival reberen profusament els aplaudiments de la concurrència.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Valls, en sessió del 26 de Maig del 1938.

Resta assabentada la Comissió d'una comunicació procedent de la Sois-Secretaria del Departament de Cultura de la Generalitat, en la qual hom recorda a l'Ajuntament els Decrets de 4 d'agost del 1936 i 26 d'octubre del 1937, i s'anuncia la recollida dels Arxius d'aquesta Ciutat a fi de protegir-los de possibles contingències de guerra.

Es llegit un telegrama de data 23 del corrent, signat pel senyor Comissari Delegat d'Ordre Pú-

blic de la Vegueria interessant que l'Ajuntament faciliti les dades que s'hi esmentin a fi d'establir com en altres Ciutats, una cantina pels infants refugiats. Passa a la Comissió de Sanitat i Assistència Social.

Vista la instància que, amb data 24 d'aquest mes, el veí senyor Salvador Santacana ha cursat, sol·licitant l'ingrés a la «Casa dels Vells», s'acorda, a proposta de la Comissió de Sanitat i Assistència Social, desestimar-la, posat que l'interessat no compta amb l'edat reglamentària.

A proposta de la Comissió de Cultura s'acorda que el professor senyor Eulogi Granell, acompanyi el pròxim mes de Juny, els becaris de Peritatge Mercantil, a examinar-se a l'Escola Central de Barcelona. Ateses les dificultats

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T. VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

ONSTRUCCIO DE CARROSSERES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:
General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173
Venda al detall de mobles:
Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

VALLS

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

Transports Collectius

C. N. T. A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Lleida Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201 **VALLS**

El problema dels queviures segueix latent. I no oblidem que per al poble és tant, al menys, com un problema d'ordre material, una qüestió d'ordre moral. Més que si hi ha o no hi ha menjar, el què preocupa és el sentit de l'equitat.

VOCES DEL FRENTE

La barbarie fascista

Después de algunas jornadas de lucha, los soldados de la República que combatimos en el Frente del Este hemos logrado libertar de la dominación fascista una pequeña parte del territorio que había conseguido arrebatarnos.

Quien no ha visto los lugares por ellos hollados, las consecuencias de su paso, no puede formarse una idea clara de la barbarie, del salvajismo antihumanista y antivitral de los fasciosos. Los horrores que como estela de pesadilla dejan a su paso sólo pueden servir para despertar en quienes los conozcan ciertamente, odio y repugnancia.

Quisiéramos que vierais como han dejado estos pueblecitos que les hemos tomado. Casas, centros de cultura, cinemas, escuelas, en fin, los pueblos enteros, con todo cuanto contenían, han quedado reducidos a nada. Entre los escombros de una casa, hemos hallado los libros de niños que debieron, llenos de amor hacia ellos, conservarlos como tesoros, cuadernos escritos por manos infantiles, todo destrozado, vilipendiado, trocado en deshechos y en ruinas.

Y ¿qué objetivo pueden perseguir con esa conducta tan abyecta los fasciosos? Demostrar, sin duda, su potencia. El hecho de que les tomemos esos pueblos les enfurece hasta acabarles de hacer perder el tino en absoluto. Desesperados, locos de rabia y de despecho, su salvajismo les lleva a desplegar furiosos ataques contra las poblaciones por nosotros tomadas hasta convertirlas en montones de escombros. Pero no volverán a entrar. Antes que lo logren, a estos pueblos destruidos les queda la suficiente dignidad para desaparecer en absoluto de la superficie del planeta antes que volver a ser presa de los fascistas. Por algo saben demasiado lo que ello representa. Hasta las piedras, hasta lo inerte más alejado de la vida, le son hostiles al ogro fascista una vez han sido por éste mancillados con su presencia y con sus actos.

Los pueblos de la España leal sabrán retener esta visión, esta espantosa realidad de los pueblos destrozados y se prestarán a la defensa con el espíritu más heroico y decidido. Sus habitantes, para que no corran la suerte triste de los caídos, sabrán comprender a tiempo la importancia de las fortificaciones. Desde los jóvenes imberbes hasta los viejos y si llegase a ser preciso hasta las mujeres, deben enrolarse como voluntarios para las tareas de fortificación ya que, de esta manera, los que empuñamos las armas realizamos un esfuerzo mucho más eficaz y rendimos un resultado muchísimo más efectivo con también mucho menos peligro para nuestras vidas.

Viendo esto es como verdadera-

mente nos damos cuenta del significado de nuestra guerra, de que luchamos defendiendo nuestro derecho a la vida, pero también y muy especialmente a la cultura, a la dignidad, a la libertad, en una palabra, a ser humanos. ¿Qué les importa a los fasciosos la vida y la cultura del pueblo, si ellos no son pueblo, ni son humanos, y no pueden comprender ninguno de nuestros anhelos tan queridos? Ellos son únicamente una casta repugnante, la que hasta el presente había venido disfrutando de todos los privilegios a costa del pueblo, sin noción alguna de la dignidad humana, de la justicia, de la razón, de los sentimientos. Por eso aniquilan cuanto no pueden someter a la vergüenza de su dominio. Solo el odio, el más morboso y repugnante anida en sus pechos.

No así procedemos los soldados del pueblo. Buenos testigos son de ello los prisioneros que les hemos hecho. Les hemos tratado como debe por lo menos ser tratado todo ser humano, como debe comportarse cuando es hombre todo vencedor con el vencido, con los caídos, con los devenidos prisioneros. Pan se le ha dado al hambriento y agua al sediento. Luego han sido llevados al mando para tomarles declaración, sin haber asomado a nuestros labios una palabra de desprecio, de condenación ni de reproche para con ellos.

Luchamos nosotros no como casta, sino como pueblo que nos sentimos y de verdad somos, hijos del trabajo, hermanos de los trabajadores, del pueblo auténtico del mundo entero.

El día que los trabajadores, libres ya de la pesadilla de la guerra, podamos organizar la vida española trabajando en libertad, veremos un resurgimiento espiritual y vital que habrá de maravillar sin duda al mundo. Nada de odio, que representa solo lo mezquino, lo inhumano, lo ruin, lo repugnante. Y lo mezquino ha provocado solamente en todas partes dolor y muerte, miseria y guerra.

Podemos verlo perfectamente en cuantas calamidades nos ha aportado el capitalismo, que ha vivido siempre de espaldas a los elevados intereses humanos, a los anhelos racionales. El capitalismo y sus congéneres, las religiones nuevas y viejas, los nacionalismos, los racismos, los clasismos, cuanto representa división en castas, desigualdades, privilegios, opresiones, injusticias.

Lo que importa es el ideal, el corazón, lo que nos impulsa a los que luchamos en nombre del pueblo y por el pueblo, lo que nos da fuerza y heroísmo para luchar por los ideales de todo el pueblo, de todo el auténtico pueblo del mundo.

UN GRUPO VALLENSE
DE LA DIVISION 26

Els queviures

Aquest problema segueix ocupant el primer pla en que es col·loca en els primers mesos de la nostra guerra i amenaça de trobar-s'hi durant molt de temps encara.

Ni l'anhel de tota l'Espanya antifeixista, ni la paciència que ve palesant el vertader poble, ni l'evidentíssima bona voluntat i fins, moltes vegades, ferma energia dels nostres governants no han pogut resoldre'l, fent que pogués ja desaparèixer del davant nostre per a facilitar-nos a tots plegats la tasca de consagrar-nos en absolut a la preocupació única de la guerra.

Han estat assolits, naturalment, efectes secundaris, solucions de moment i sempre parcials en alguns aspectes, però el problema dels proveïments en tota la seva magnitud i en tota la seva gravetat segueix absorbent volguem o no una part considerable i essencialíssima de les nostres preocupacions i de les nostres energies.

Tanmateix comença a ésser hora de resoldre'l d'una manera definitiva com ja podia haver-ho estat moltes vegades, si tots haguéssim posat al servei d'aquesta finalitat tota la nostra voluntat i el mínim indispensable d'intel·ligència.

Ara bé; si volem arribar a la resolució d'aquesta qüestió tan perentòria i carregosa dels queviures, és necessari que tothom, començant pels encarregats oficialment de treballar per assolir-ho fins als últims particulars comencem per sacrificar els nostres punts de mira individualistes i egoistes per a capir d'una manera perfecta el sentit de la justícia i de la universalitat.

I cal també que compreguem perfectament que pel què fa referència a la qüestió dels queviures és necessari que comencem per imbuir-nos d'aquestes dues bases en què es fonamenta:

1.ª.—No interessa directament el què respecta a la producció o adquisició dels articles alimentosos que puguin ésser o considerar-se indispensables. Això correspon a un altre problema i a una esfera de consideracions molt diferents. L'important en el nostre cas és que radica només en el fet de la distribució.

2.ª.—Que posades les coses en aquest pla i admesa l'esmentada premisa substancial, és molt més interessant, i ha de constituir precisament totes les nostres preocupacions, el sentit de justícia, d'equitat distribuïdora, que no pas la quantitat i la qualitat del menjar que corresponen igualment a circumstàncies i determinis diferents.

Tenint en compte aquestes bases i partint d'elles, la resolució tan anhelada pot arribar i arribarà sens dubte,

A los Sindicatos C. N. T. del Alto Campo

Pleno Comarcal de gran importancia

Se convoca para el próximo domingo, día 12 de Junio, a las 4 de la tarde (hora oficial)

Estamos atravesando momentos de gran trascendencia y es necesario que el movimiento libertario acreciente sus esfuerzos para encontrarse cada vez más a la altura de las circunstancias, para ser capaz de responder en todo momento como organismo capacitado y eficiente para el enorme cometido histórico que llevado de su trayectoria ideológica en concomitancia con las circunstancias cada vez más imperiosas a la par que propicias está siendo llamado a llevar a término.

Pero el acrecentamiento de dichos esfuerzos, su voluntad de organización y de eficacia deben ser a cada día que transcurre superados, por el hecho de que las necesidades de la guerra, de esta guerra que las hordas fascistas internacionales nos impusieron y que debemos ganar a toda costa, y el sentido propio del cumplimiento de nuestros deberes van dejando nuestros organismos faltos de la mayor parte y generalmente más entusiasta y animadora de compañeros.

Sobre todo después de la movilización de los últimos reemplazos llamados a filas, el hecho a que nos referimos ha llegado a tener verdaderamente proporciones abrumadoras.

Ante esto, necesitando nuestro movimiento de una doble verticalización, esforzándonos por hacer lo menos sensible posible la falta de los compañeros alejados de nosotros a la vez que orientarnos en el sentido de responsabilidad y eficacia que las necesidades de la realidad imperante nos imponen, hemos considerado indispensable por lo que afecta a nuestra comarca, y emplazados en la perspectiva dimanante de los organismos superiores, la convocatoria de un Pleno de Sindicatos confederales y demás organismos libertarios del Alto Campo, encaminado a la labor que las consideraciones anteriormente hechas presuponen.

No dudamos que por parte de todos nuestros núcleos orgánicos como sobre todo de los militantes más entusiastas y capacitados que queden aún en el seno práctico de los mismos, serán puestas al servicio de nuestra convocatoria la mejor voluntad y el firme propósito de salir adelante con nuestro movimiento ahora más que nunca, tanto porque la vida social y política tanto por lo menos como la misma guerra, lo vienen reclamando, como porque la situación antes citada por que atravesamos

imponen a los que permanecemos todavía en la retaguardia mayores deberes, mayores esfuerzos, más altas energías, más firme voluntad.

Se hace indispensable que por encima de toda otra consideración, tanto los Sindicatos de Valls como los de la Comarca, se decidan de una vez a mirar, no solamente el porvenir sino el presente precisamente, por ser de éste de donde aquel arranca inexorablemente, cara a cara dispuestos todos sus militantes y adherentes a llenar de la forma más viva y más perfecta nuestro cometido en pos de la historia y de nuestra propia dignidad de hombres que colocan por encima de todo sus deberes, sus anhelos, sus ideales de redención de la humanidad sobre la base ineludible de la emancipación social y política del proletariado.

No dudamos, pues, que todos los compañeros y compañeras procurarán poner de su parte para que al Pleno convocado no falte ni una sola delegación y para que éstas recaigan sobre los compañeros más capacitados para dar así la mayor solvencia y eficacia posible a las labores del Pleno.

Al mismo tiempo os encarecemos estudiéis detenida y seriamente los puntos todos del orden del día.

El Pleno de referencia se reunirá el próximo domingo, día 12 de junio, en Valls, a las cuatro de la tarde (hora oficial).

El orden del día para el mismo es el siguiente:

- 1.º Nombramiento de mesa de discusión.
- 2.º Revisión de credenciales.
- 3.º Informe del Comité Comité Comarcal.
- 4.º Informe del Comité Ejecutivo.

5.º Reestructuración del Movimiento Libertario en nuestra comarca. Este punto se subdivide en los apartados siguientes:

- a) ¿Se han de constituir Subcomarcas?
- b) Si se entiende así, ¿cuántas y en donde se han de crear?
- 6.º Constitución del Comité Comarcal de Enlace del Movimiento Libertario, C.N.T. - F.A.I. J.J. L.L., y nombramiento de sus componentes.
- 7.º Nombramiento de Secretario Comarcal.
- 8.º Asuntos Generales.

Esperando la máxima asistencia, queda vuestro y de la causa

El Comité Comarcal C. N. T. del Alto Campo

Valls 7 Junio 1938